

Κέννεθ Πάτσεν (1911)

Οί σταθεροί γαμπροί

Βαθιά κάτω στο πορφυρό δάσος
Πανωφόρια ενός λόχου
Σιωπηλών στρατιωτών
Χτυπούν αργόσχολα στον άνεμο.
'Εκεί στέζονταν
'Απ' την αρχή της μέρας —
Πρόσωπα στραμμένα αδιάφορα στον ήχο
Του ξερού θροίσματος
Των φύλλων στον άνεμο.
Διαταγή δεν έφτασε
"Ως αυτούς εκεί.
"Όλοι στέζονταν σιωπηλοί
Σάν
Νά ησαν κοιμισμένοι: —
Τώρα ή νύχτα σοτεινιάζει τὰ πανωφόρια τους.
Πέρα μακριά
Λέγονται τὰ ονόματά τους

Κάπου στην άκρη του κόσμου.

Ποιμενικό

Το περιστέρι περπατάει με λασπωμένα πόδια
Πάνω στα πράσινα στεφάνια της αμυγδαλιάς,
Με τὰ φτερά του αλεμμένα ζέστα
Σάν το μέλι
Που σταλάζει τεμπέλικά μες στον ήσιο...

"Όποιος κι αν στεκόταν μες σ' αυτό το άλσος,
Το τόσο γεμάτο γαλήνη κι ήπνο,
Λύσκολα θα παρατηρούσε το λόφο
'Εκεί κοντά

Με τους παράξενους ξύλινους βραχιόνες του
Τους ύψωμένους πάνω απ' το πλήθος άκίνητων ανθρώπων
— Πάνω από τις περικεφαλαίες των στρατιωτών
(των του Πιλάτου)

Που λιμποκόπαγαν σαν άσημμένα δόντια
(στον ήλιο.

"Ο Γκοτάμα στο Πάρκο των ελαφιδών,
στο Μπενάρες

Σε μιὰ καλύβα από λάσπη και φωτιά
Κάθεται ο μοναδικός άνθρωπος — «Νά μη
(θέλεις

Χρήμα, νά θέλεις μιὰ ζωή στον κόσμο,
Νά μη θέλεις μικροχουσιζά στ' όνομά μου» —
Και ήταν πλούσιος· ή ζωή του ζει εκεί
Που ο θάνατος· δε μπορεί νά πάει ή τιμή του
(άτενίζει

Τον ήλιο.

Το ελαφάκι κοιμάται. Οί μικροί άνεμοι
Ταράζουν τὰ πράσινα μαλλιά της γής. Είναι
'Υπέροχο νά ζεις. Το σπαθί μου σκουριάζει
Στην ευχάριστη βοροχή. Δε θα σκεφτώ
Πιά ποτέ. 'Αγγίζω το πρόσωπο του φίλου μου·

Δείχνει τὰ βρώμικα δόντια του καθώς ξύνεται
Γιά τον ψύλλο — και μορφάζουμε. Κάνει ζέστη
Και το ρύζι κινείται χρήσιμα μες στις κοιλιές
(μας.

Το ελαφάκι σηκώνει το κεφάλι του — ο ήλιος
(κατακλύζει

Το μαλακό του μάτι με τὰ βασίλεια της ζωής —
Μου φαίνεται πώς θα 'πρεπε νά κοιμηθούμε
(όλοι τώρα,

Χωρίς έγνοια πιά.

Ντέλμορ Σβάρτς (1913)

"Η ώραία άμερικάνικη λέξη, σίγουρα

"Η ώραία άμερικάνικη λέξη, Σίγουρα,
Καθώς ήρθα μέσα σ' ένα δωμάτιο κι άγγιξα
Το κουμπι μιὰς λάμπας και το φως άνθει με
(τέτοια

Βεβαιότητα εκεί που το σκοτάδι ξεπρόβαλλε
(πρίν.

Καθώς νοιάζομαι γι' αυτό που δεν ξέρω και
(νοιάζομαι

Ξέροντας πώς αυτή από λίγο μπορούσε νά μὴν
(ύπάρχει

Και γιά πόσο λίγο θα ήταν άνείδωτη,
'Η επικοινωνία των ζωων ή θαυμαστή κι ά-
(κριβή.

'Εκεί που είναι το φως και κάθε τι καθαρό,
Χωριστό απ' όλα τ' άλλα, στέκοντας στη θέ-
(ση του,

Πίνω το χρόνο κι άγγίζω ότιδήποτε είναι
(κοντά,

Κι ελπίζω γιά τη μέρα που όλος ο κόσμος
(θάχει αυτό το πρόσωπο:

Γιατί τι βεβαιώνει το παρόν της κάθε χρόνο;
Στα σκοτεινά δυστυχήματα ή επαρκής χάρη
(του πνεύματος.

Κάρλ Σαπίρο (1913)

Παράδοξο: Τὰ πουλιά

Λάθος με τὰ πουλιά. Δε μπορώ νά ονομάσω
Αυτό το γοργό, σκλαβωμένο, μηχανικό
Πήγαιν' έλα, πήγαιν' έλα,
Φτείασε και θρέψε και ξευγάρωσε και μεγά-
(λωσε

"Ομορφο.

"Ομορφο, οί ποιητές κάνουν λάθος
Που σ' αγαπούν γιά τη στροφή και τον τρο-
(χό και το κύλισμα και το τραγούδι σου
Ζωο του άνέμου, λυκε του δέντρου,
Καρδιά με την ιστορία του πυροβολητή,
'Υψώσου και πέσε, ύψώσου και πέσε,